

Húsvét hajnalán

*Bárcsak az angyal lehettem volna,
Aki elgördíti a követ hajnalban...,
Majd várakozik örömteli,
Csöndes magányban.
Bárcsak az angyal lehettem volna,
Aki üzenetet hirdet kora reggel,
És csüggedt lelkek néznek rá
Könnyes szemeikkel.*

*Bárcsak az angyal lehettem volna,
Aki mondja: Ő feltámadt!
Ne keressétek a sötétben, csak a fényben!
Bárcsak az angyal lehettem volna,
Aki tudja, az ígéret beteljesedett,
És a menny ideküld,
Mint örömhözó követet.*

*De, nem voltam...,
Nem lehettem az az angyal.
Hiszen nem volt bennem békesség sem,
Sem mással, sem önmagammal.
Nélküled nem voltam... , nem lehettem
Addig békességre törekvő,
Csak azután, amikor Téged igazolt,
Uram, a megbocsátó idő.*

*Bárcsak az az ember lehetnék,
Kinek háliját elfogadod minden napon,
Mivel most már tudom:
Értem is visszajöttél azon a hajnalon.*

Mérey Edit

Feltámadás a mindennapokban

„A feltámadt Krisztus az életet vég nélküli ünneppé teszi.” – írta Athanasziosz, Alexandria püspöke a Kr. utáni IV. században. Nem elég, hogy egy évben egyszer megünnepeljük húsvétot. Pál apostol is hangsúlyozza a korinthusi gyülekezetnek, hogy milyen alapvető jelentőségű az, hogy a feltámadás hite hassa át a hívők egész életét. Jézus azért jött, hogy evangéliumot hirdessen a szegényeknek, hogy szabadulást hirdessen a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását, hogy szabadon bocsássa a megkínzottakat és hirdesse az Úr kedves esztendejét (Lk 4:18–19). Feltámadásával ezt valósággá tette. Mit jelenthet ez a mindennapokban?

1. A feltámadt Krisztus megszabadít az önzés-kényszersztől. A legtöbb problémánk abból fakad, hogy nem tudjuk legyőzni önző énünket. Magunktól csak akkor szabadulhatunk meg igazán, ha életünk Krisztus iránti szenvedélyes odaadás és szenvedélyes Krisztus-követés lesz. A feltámadt Krisztus által megértjük, hogy nemcsak erőnk van nem tenni a régi rosszat, hanem Krisztusban lehetőségünk van újat tenni. Krisztus élete a feltámadás által a mi életünk lesz.

2. A feltámadt Krisztus megszabadít a panaszkodás-kényszersztől. Megfigyelhetjük sokaknál országunkban, hogy mintha kényszerük lenne a panaszkodás. A panaszkodás többnyire valamilyen szenvedés megtapasztalásából fakad. Krisztus is megtapasztalta a szenvedést, de nem panaszkodott miatta, hanem mint a földbe hullott gabonamag, új élet fakadt belőle. A feltámadott és eljövendő Krisztus felőli reménység megtiltja, hogy a szenvedés miatt csak panaszkodjunk. Már ismerjük azt az erőt, amely legyőzte a gonosz minden hatal-

mát, ezért egyre több hálaadó és dicsőítő szó hagyja el ajkunkat.

3. A feltámadt Krisztus megszabadít a halálfélelemtől. A feltámadás által a halálnak mondunk ellent az élet közepette. Minden zsarnokságnak és emberi elnyomásnak a halállal való fenyegetés az alapja. A feltámadás hitében meggyökerezve akár ki is nevetjük azokat, akik hatalmukat a halállal való fenyegetésre építik fel. Akit Krisztus megszabadított, azt többé nem lehet zsarolni, mert tudja, hogy a testet megölhetik, de a lelket nem.

4. A feltámadt Krisztus felszabadít az örömről. Minél inkább megtapasztaljuk, hogy az élet erői áradnak belénk, annál inkább van okunk az örömről. Isten célja nem az, hogy ne haragudjon ránk, hanem sokkal inkább az, hogy örüljön bennünk. Ez csak akkor lehet, ha a feltámadt Krisztus életünk ura lesz és megújítja életünket.

5. A feltámadt Krisztus megújítja a világhoz, a mindennapi élethez való viszonyunkat. Krisztus halálának következménye, hogy örök életünk van általa. De Pál apostol azt mondja, hogy nekem az élet (is) Krisztus. Krisztus nemcsak egyszerűen példa az apostolnak, hanem Krisztus létével benne él Pál életében. Ez pedig azt jelenti, hogy Pálban folytatódik Krisztus szenvedé-

se, de folytatódik Krisztus feltámadásának megtapasztalása is.

6. A feltámadt Krisztus másokat szolgáló életté változtatja magába forduló életünket. A másokért végzett szolgálat nem keserves erőfeszítést jelent, hogy embertársainknak éljünk, hanem azt, hogy Jézusra figyelünk és egyszerűen rendelkezésére állunk, hogy bármikor közvetíthessük kegyelmét és erejét mások számára. Ilyen volt az Ő kapcsolata az Atyával, és ilyen lehet a mi kapcsolatunk is Ővele.

Vég nélküli ünnep Krisztus által?

Igen. Jó, ha tanuljuk Őt ünnepelni minden időben, hiszen ezt fogjuk majd tenni a mennyben, az Ő jelenlétében, egész örök életünk során.

„Meváltóm értem szenvedett sok kín között a fán, / Kiontva vérét bűnömért meghalt a Golgotán. / De harmadnapra győztesen megtörte a halált, / Feltámadása megnyitá az üdvösség honát.” (Bapt. Gyül. Énekeskönyv 349. ének 3. verse).

Kolozs Nagy János

A címlapon Eugene Burnard (svájci-francia festő, 1850-1921): „Péter és János futnak a sírhoz a feltámadás reggelén” című festménye látható.

VELÜNK TÖRTÉNT

Gyakorlati év a Rózsakerti Gyülekezetben

A 2015-ös évben kezdehettük meg a lelkészgyakornoki évünket a Rózsakerti Baptista Gyülekezetben. A beilleszkedésünket nagyban segítette, hogy Anitával és a gyerekekkel együtt ott lehettünk az augusztusi gyülekezeti táborban. Hamarosan nyitott szívű testvérekre és barátokra találtunk.

Az őszi időszakban az alábbi szolgálati területeken kapcsolódtunk be a gyülekezeti munkába: házaspárosvezetés, tatárszentgyörgyi misztérió, gyermek bibliaóra, vasárnapi igehirdetés, áhítat a Reménység Rehabilitációs Központban, karácsonyi betlehemes játék, illetve szilveszteri gyermek és ifjúsági program szervezése, házi csoportok végiglátogatása, munkatársi imaórák látogatása és vezetése, dicsőítésben való részvétel, családlátogatás, baba-mama kör meglátogatása.

A 2016 első hónapjaiban lehetőségünk nyílt olyan szolgálatok elindítására, mint a Rózsakerti Közösségi Klub (ahol apa-fia és anya-lánya programok szervezését tűztük ki célul), regionális (dél-budai) ifjúsági progra-

mok szervezése és egy új házi csoport alapítása, ahol középkorú házaspárokkal találkozunk hétről-hétre.

Külön örömeinkre szolgál, hogy a gyermekeink is barátokra lelhetnek a kisebbek között, illetve Anita is bekapcsolódhatott az egyik vasárnapi iskolai csoport keretén belül az aktív szolgálatba. Az előjárói alkalmon pedig fontos szempontokat ismertünk meg, a gyülekezeti munka tervezésére és a szolgálatok szervezésére vonatkozóan.

Az elmúlt időszak során sajnálattal kellett szembesülnünk azzal a ténnyel, hogy a teológia befejezése és a gyülekezeti szolgálatok ellátása annyira lekötötte az időnket, hogy szinte lehetetlenné vált számunkra, a Budai Gyülekezetbe való látogatás, amelyet reményességünk szerint pótolhatunk a jövőben.

Hálás szívvel gondolunk a Budai Gyülekezetre és további sok áldást kívánunk a lelki növekedéshez!

Szeretettel:
a Soltész család

(IMA)HÁZUNK TÁJÁN

Húsvéti Kerületi Gyermekklub

A nyúl és a tojás tanácstalanul szemlélik a golgotai keresztet. – Ez meg mi? – kérdezi a nyuszi. – Fogalmam sincs róla! – válaszolja a tojás. Így kezdődött *Kiss Laci bácsi* rajzos evangélizációja a Virágvasárnap (március 20-án) megtartott Gyermekklub-ünnepélyen, amelyre mintegy hatvan gyermek jött el szüleivel, nagyszüleivel. A folytatás során egyre közelebb jutottunk Húsvét lényegéhez, amelyet Laci bácsi négy fogalommal jellemezett:

1. Ünnepe – mégpedig az egyik legjelentősebb ünnepünk. Előképe a pászka-ünnep, amely a zsidókat Isten szabadító hatalmára emlékeztette évről-évre. Számunkra azért ünnep, mert a mi húsvéti bárányunk, az Úr Jézus megáldoztatott; meghalt, de harmadnapra feltámadt.

2. Szeretet – nem emberi szeretet, hanem Isten emberszeretete nyilvánult meg abban, hogy megszülött Fiát odaadta a golgotai keresztre, és abban is, hogy feltámasztotta Őt a halálból.

3. Élet – Húsvét az igazi életet, a romolhatatlan és el nem múló örök életet hozta el a Krisztusban hívők számára. Ez a hit a mindennapi életet is minőségileg átalakítja.

4. Feltámadás – Mivel Jézus feltámadt (mint a halottak első zsengeje), ezért mi is feltámadunk az utolsó napon. Annak azonban még gyakorlatibb jelentősége van, hogy az újjászületésben Krisztussal együtt feltámadunk egy új életre, és így az Ő életét élhetjük.

A tanítás végén együtt imádkozhattunk Laci bácsival élő húsvéti hitért, tartalmas ünneplésért.

Az éneklést *Boda Gábor*, *Rebi* és *Zsigovics Virág* vezették. Az „Egy ország van” kezdetű éneket tanították meg a gyerekeknek, akik közül a bátrabbak a pódiumra is kimerészkedtek. Ünnepegyünk ajándékosztással és szeretetvendégséggel fejeződött be. A kisteremben pedig lehetőség nyílt használt ruhák és cipők közötti válogatásra.

Kolozs Nagy János

Fotó: K.N.J.

„Mit keresitek a holtak között az élőket? Nincs itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza, hogyan beszélt nektek, amikor még Galiléában volt: az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia, és megfeszíttetnie, és a harmadik napon feltámadnia.” (Lk 24:5-7)

ELGONDOLKODTATÓ

A lúzer

Manapság gyakran hallok ezt a bíráló, lekezelő fordulatot: De egy lúzer vagy! Régebben magamra is megfogalmaztam: micsoda lúzer vagyok! Elítélő és megítélő mondatok.

To lose – veszíteni, loser – vesztes, balek, szerencsétlen, tehetetlen, magán nem segítő ember. Pancser.

Éreztük már magunkat lúzernek? Sokan? Mindenkit üdvözlök a klubban!

Mert megkaptam én már azt is, hogy mert keresztyén vagyok, lúzer vagyok. Vesztes, én??!!

Felháborít, amikor azt hallok a legmagasabb szintről, hogy annyit érek, amennyim van. Ez azt üzeni, hogy sokunk nem ér semmit! Mert nincsenek különösebb anyagi javaink. Hogy lúzerek vagyunk.

Ezt mondja az én Jézusom? Nem, testvérek! Pont az ellenkezőjét. Adj, segíts, támogass, szeress, valld meg hitedet, ahol csak lehet. Adj abból, amid van. S mi van nekem? Amit az Úrtól kaptam. Talán némi találatom erre-arra. S kegyelemből megadatott nékem a lehetőség ezekkel jól sáfárkodni.

És akkor kezdett el derengeni, hogy ha én a lúzerséget tudatosan felvállalom, akkor az értéké válik. Ha emelt fejjel vállalom, hogy áldozatot hozok! S kihúszom magamat. Nem szájtáti, élhetetlen, akit mások belekényszerítenek, hogy számára hátrányos helyzeteket fogadjon el. Nem: tudatos, jól megfontolt döntésem, hogy Jézusé vagyok!

Ha törekszem arra, hogy Krisztusban járjak, s ez sikerül, akkor legmagasabb etika jelenhet meg abban, amit teszek vagy mondok, mert engedelmes szerszám vagyok az én Teremtőm kezében. Ahol gyakran, olyan jól elrejtőzöm.

És erő, hogy nem csábulok bünt támogató mosolygásra, hogy nem hagyom szó nélkül az istenkáromlást!

Hogy mondja a XV. századi költő? „...Köszönöm Néked, Uram, a nyomort, hogy nem lettem ficsúr, ki délben, este mindenre pökve, szürcsöli a bort, hogy mámoraim keserűk és búsak voltak s utam az éj aljába vitt, hol a sötétben megláttam a dúsak hatalmát s a szegények titkait.” (Francois Villon: A testamentum)

Minden döntésünknek ára van. Ha döntök, akkor egy sor dologról lemondok. Azzal, hogy leteszem a voksot valami mellett, felvállalom, hogy bizony ezzel el is veszítek egyet, s mást. Például a dúsak elismerését. A bíróság megszállottainak megbecsülését. És nem tudok lákást venni a gyerekeknek, s nincs fényes luxusautóm, s nem nyaralok más földrészeken. S néha nem kapok fizetést pl. én, aki egy alapítványnál dolgozom, amelyik mentálisan sérült embereket vezet vissza az élhető életbe.

Nehéz, bátor döntés, hogy ott dolgozom! De olyan gazdagnak érzem magam! Ha az én választásom és döntésem, hogy keresztyén vagyok, ha felvállalt és kimondott értékem a keresztyénségem, akkor ez erkölcsi gazdagság, az krisztusi mérték. Micsoda tisztesség!

Nehéz vállalkásom, boldog vállalkásom!

Visszakanyarodva: Vesztes – én? Te, testvérem, mi, budai baptisták, keresztyének százmilliói a világon, vesztesek lennének? Nem, testvérem, mi a győztesek vagyunk! Megharcolt sikereink olykor fáradó harcosai, olykor elgyengülő katonái: de döntöttünk és boldog győztesek lettünk.

Hogy akkor ki a lúzer? Ahogy gyerekkoromban mondtuk: Az, aki mondja!

Kristóf Róbert

TALLÓZÓ

Hívjunk másokat a gyülekezetbe és Jézushoz!

De mi van, ha ez mégsem működik annyira?

Egy gyülekezetbe az első alkalommal legnehezebb elmenni. De ez is mehet könnyebben, ha az alábbiakra odafigyelünk.

Akik nem járnak gyülekezetbe, nem is akarnak gyülekezetbe járni. Nehezen fér ez olyanoknak a fejébe, akik – mint én is – örömmel járnak gyülekezetbe. Emiatt néha a kevésbé fontos kerül az előtérbe.

Természetes következménye annak, amikor valaki elfogadja Jézust, hogy több időt szeretne olyan emberek

társaságában tölteni, akik szintén szeretik Őt. Várjuk, hogy tanulhassunk, tanítványokká legyünk, és hogy mindinkább Jézusra hasonlítsunk. Ezt a szerepet tölti be a gyülekezet. Ha viszont a gyülekezetbe járást Jézus megismerése elé helyezzük, hacsak, időbeli sorrendben is, akaratlanul is – tévesen – azt sugallhatjuk, az üdvösség a templomba járástól függ.

Ne tegyük azt, ami könnyű, annak elébe, ami viszont működik.

Miért helyezzük mások gyülekezetbe hívását olyan előkelő helyre, amikor arról van szó, mi fontos az evangelizáció során? Mert könnyű. Könnyebb valakit elhívni egy gyülekezeti rendezvényre, mint megmutatni neki magamban a Krisztust.

Könnyebb valakit elhívni egy gyülekezeti rendezvényre, mint megmutatni neki magunkban a Krisztust.

Ha az evangelizálás során elsődlegesen (vagy kizárólag) a „hívjunk el embereket a gyülekezetbe” a célunk, akkor könnyen abba sodródunk, hogy egy szórakoztató programot próbálunk a számukra szervezni. De az emberek nem látványos programokra vágnak első sorban. És a gyülekezet egyébként sem szólhat erről.

Nagyon támogatom, hogy könnyítsük meg azok dolgát, akik életükben először jönnek gyülekezetbe. De nem annak a rovására, amit a gyülekezetben amúgy tennünk kell, amikor mint hívők összejövünk, tehát a dicsőítés, a tanítvánnyá képzés, a közösség gyakorlása vagy a szolgálatra felkészítés rovására.

Israel Steinmetz a „Sose hívjunk el valakit úgy a gyülekezetbe, amíg nem hívtuk meg magunkhoz” című

(angol nyelvű) cikkében egy egyszerű, és egyben mély meglátást fejez ki: „Tudod, mi tud nagyon szerencsétlennek érződni? Először menni egy gyülekezetbe. Mi lehet még ennél is rosszabb? Úgy menni, hogy nem ismeresz ott senkit.”

Nekünk könnyű valakit elhívni a gyülekezetbe, de az illetőnek nehéz oda elmenni. Ellenben nehezünkre eshet valakit magunkhoz meghívni, viszont korántsem olyan nehéz egy ilyen meghívást elfogadni. Jézus sem választotta a könnyebbik utat. És Ő a mi példánk.

Tehát nyugodtan hívjunk el másokat a gyülekezetbe. De legyen ez egy lépés abban a folyamatban, ahogy Jézushoz vezetjük őket. Ez a folyamat rendszerint azzal kezdődik, hogy megismerjük őket, és engedjük, hogy meglássák, hogyan éljük meg őszintén hitünket.

Kellemes élmény olyan gyülekezetbe járni, amely a barátságával vesz bennünket körül. De még jobb gyülekezetbe menni barátunk társaságában.

Karl Vaters

Forrás: gyulekezetvezetes.blog.hu

Antoine de Saint-Exupéry imája

„Uram! Nem csodát, nem jelenéseket kérek Tőled.

A mindennapok küzdelméhez adj erőt nekem!

Kérlek, taníts meg a lépésről lépésre Feléd haladás művészetére,

Hogy föltaaljam magam a napi forгатagban,

Hogy idejében és talpraesetten tudjak dönteni,

Hogy ügyeimben okosan gyümölcsoztessem ismereteimet és tapasztalataimat!

Segíts, hogy helyesen tudjam beosztani az időmet!

Add, hogy biztosan érezzem, mely ügyem nem tűr halasztást!

Segíts, hogy mindig időt találjak a szellemi, lelki feltöltődésre is!

Kérlek, segíts, hogy minden esetben a lehető legjobban készülhessek föl az éppen előttem álló feladatra!

Add meg Uram a kegyelmet, hogy akivel csak találkozom, arra úgy tudjak odafigyelni, és úgy tudjak neki segíteni, mintha Téged hallgatnálak, és Neked segítenék!

Add, hogy mélyen megértsem, nehézség, kudarc, sikertelenség és zsákutca is lehet sorsom része!

Sőt! Ezek szükségesek is ahhoz, hogy fejlődjek és megérjek.

Kérlek, szükség esetén, a kellő pillanatban küldj valakit, aki jó szívvel szemembe meri mondani az igazságot, ha amúgy berzenkednék ellene!

Tudom Uram, hogy számtalan nehézséget nem a lázas tevékenység, hanem az idő old meg.

Te jól tudod, mily nagyon rászorulok az őszinte barátságra.

Add, hogy kiérdemeljem az életnek ezt a legszebb, legértékesebb, leggyöngédebb, hatalmas ajándékát!

Kérlek, tartsd távol tőlem a szorongást okozó gondolatot, miszerint életem hiábavaló lenne!

Ne azt add, Uram, amit kívánnék, hanem azt, amire szerinted valóban szükségem van!

Kérve kérek, taníts meg, Uram, a lépésről lépésre Feléd haladás művészetére!”

Forrás: Életünk, a Wesselényi utcai Baptista Gyülekezet tájékoztatója

Közreadta: Simola Ilona

Böjti történet – Hedonizmus

Fiatal koromban sokat böjtöltem. Heti egy böjti napot legalább, de volt, hogy kettőt is tartottam. Ilyenkor semmit nem ettem, csak vizet ittam. Templomok csendjébe húzódtam elmélkedni, imádkozni. Vagy sétáltam, kirándultam, nézelődtem. Volt, hogy egy szuszra végigolvastam valamelyik bibliai könyvet, vagy akár egymás után többet is. Legkedvesebb részek voltak: Mózes első könyve, János evangéliuma, a Zsoltárok, a Prédikátor könyve, vagy Pál levelei.

Jó ideje már, hogy elköteleztem magam a hedonizmus mellett. Ez persze úgy értendő, hogy a felnőtt életben egyre több kötelezettség terhelődik rám, emiatt aztán a böjtölés, mármint az ilyen-olyan önmegtartóztatás egyre kevésbé szabad választás kérdése. A Biblia olvasása, tanulmányozása, az imádkozás, az elmélkedés viszont a mindennapjaim rutinjává lettek. Kirándulni, sétálni, csendes helyekre visszahúzódni egyre kevesebb az időm.

A pörgésben igyekszem időt szakítani a kikapcsolódásra, pihenésre. Néha a pusztta túlélés a tét. De tény, hogy a heti rendszeres böjtölést már nem gyakorlom. Törekszem viszont arra, hogy minden nap legyen egy órácska, amikor lepihenek. Ilyenkor a telefonomat is kikapcsolom. Hétköznapi a délelőtti áhítat, a hivatali nyüzsgés után, és a délutáni hittanok, bibliaórák előtt. Vasárnap pedig az öt istentisztelet között valamikor.

Egy ilyen vasárnapi szendérgés közben dörömbölésre ébredtem. Először nem akartam elhinni, hogy ez a mi ajtónkon történik. Mivel azonban egyre türelmetlenebbül ismétlődött, végül kimentem ajtót nyitni. Felszívtam magam, hogy megfelelően eligazíthassam az illetőt. Hargagom azonban hamar lecsillapodott. Egy könnyes szemű fiatalember állt kint, és kétségbeesetten kérte, hogy a haldokló apja mellett mondjak egy imát. Felöltöztem, beültem az autóba és követtem őt a kórházhoz. A betegszobában az egyik ágyon orrszondás, infúzióra kötött, fennakadt szemű férfi hörgött ütemesen. Körülötte síró hozzátartozók. Végstádium.

Elővettem az Énekeskönyvet, és a „Kereszt alatt” témájú imádságokat kezdtem olvasni. Aztán a feltámadás ígét. Aztán együtt mondták velem a Hiszekegyet, a Miatyánkot, és végül áldást mondtam a haldoklóra. Amikor kiléptem a szabad levegőre, amíg a kocsihoz sétáltam, szorongatni kezdte a torkomat a sírás. Napnál világosabb volt számomra, hogy itt minden értem történt. Ha én már le is szoktam a böjtölésről, és néha rutintból végzem a munkámat, de az Isten még mindig találkozókat szervez nekem.

Bartha István evangélikus lelkész

Forrás: evangelikus.hu

Tíz hazugság, amit az egyház mond a nőknek

Hímsoviniszta vonások a keresztény hagyományban

Szomorú és szégyenletes, hogy Isten Igéjét férfiak arra használják, hogy betörjék, megregulázzák, kordában tartásák, engedelmségre kényszerítsék azokat, akiket állítólag szeretnek.

Pár éve írtam egy cikket azokról a hazugságokról, amiket az egyház mondott a nőknek történelme során. A forrásom egy 2000-ben kiadott könyv volt, J. Lee Grady „*Tíz hazugság, amit az egyház mond a nőknek*” című tanulmánykötete, amely lerántja a leplet olyan tévedésekről, hazugságokról, rossz beidegződésekről, amelyek nyomorítják az egyházat.

Az Egyesült Államokban a vallásos családok a második helyet foglalják el a nőekkel szembeni családon belüli erőszakos cselekedetek számát illetően. Csak az alkoholisták családjai előzik meg őket! Ráadásul itt első sorban az evangéliumi keresztényekről van szó. És még valami: egy általam nagyra becsült, Amerikában végzett, de 2000 óta itthon praktizáló keresztény pszichológus azt mondta, nehogy azt gondoljuk, hogy Magyarországon mások az arányok!

Az apropója annak, hogy újból előveszem a témát az, hogy ez a könyv végre megjelent magyarul. Nem valamiféle liberális vagy feminista teológiáról van szó

(a könyvet férfi írta, akinek négy lánya van), hanem a Biblia helyes értelmezéséről, és az egymás iránti helyes szeretetről.

Íme, kezdetnek néhány idézet az egyház nagyjaitól, akikre felépült a kereszténység kétezer éves története és tanítása (az, hogy e kérdésben durván tévedtek vagy hibáztak, egyáltalán nem jelenti, hogy munkásságuk hibavalóság lett volna, és ne kéne mélyen tisztelnünk őket).

„*Mi a különbség, akár feleség, akár anya? Ő mindig Éva, a kísértő, és ezt minden nőről tudnunk kell... Nem látom, mi haszna lehet a férfinak a nőből, hacsak nem az, hogy gyereket szüljön neki.*” (Augustinus)

„*A nő a legtokéletesebb állapotában arra teremtett, hogy engedelmesen szolgálja a férfit.*” (John Knox)

„*A nő hiányos és satnya, mert a férfi magvában lévő aktív erő hajlamos tökéletes himnemű utódot létrehozni, míg a nő az aktív erőbe került hibából születik.*” (Aquino Tamás)

„A férfiaknak széles a válluk és keskeny a szájuk, ezért intelligensek. A nőknek ezzel szemben keskeny a válluk és széles a szájuk. A nők teremtettségi vonásai mutatják, hogy otthon kell maradniuk, mert széles a csípőjük és tomporuk, amin ülhetnek, hogy őrizték a házat.” (Luther Márton)

„A gyülekezet iránti tiszteletből nem helyes, ha egy nő maga olvassa fel a törvényt. Szégyen, ha a nő hallatja hangját a férfiak között. A nő hangja szennyes mezítelenség.” (Talmud)

„Nem tudjátok, hogy mindegyikötök egy Éva?! Isten nemetekre kirótt büntetése korunkban is érvényes. Ti vagytok az ördög kapuja! ... Még Isten Fiának is meg kellett halnia a rátok rótt büntetés, vagyis a halál miatt!” (Tertullianus)

„A nő kezdettől fogva gonosz volt: a halál kapuja, az ördög tettestársa, a megtévesztés kútfeje, az Isten szerinti munka gátja, a szenteket rohasztó rozsda... Íme a nő, a bűn bajnoka, az ördög fegyvere, a vétek anyja és az ősi törvény megrontója!” (Salimbene, 13. századi ferences szerzetes)

„Amíg az asszony a szüléssel és gyermekekkel foglalkozik, különbözik a férfitől. De ha inkább kívánja Krisztust szolgálni, mint a világot, akkor megszűnik nőnek lenni, és immár férfinak nevezetik.” (Jeromos, a Vulgata fordítója)

Ma is léteznek hazugságok, amik börtönbe zárják a nőket. Íme tehát a könyv alapján tíz hazugság egy-egy mondatban:

1. Isten alsóbbrendűnek teremtette a nőket, akik „arra való”, hogy a férjüket szolgálják, ellássák és kielégítsék. Mindezek alapvető köteleseik.

2. Nők nem kaphatnak semmiféle vezetői tisztséget és szolgálatot a gyülekezetben. Ha erre vágnak, már az is bűn.

3. Nők nem taníthatnak a gyülekezetben, főleg nem férfiakat. Nem prédikálhatnak, nem hirdethetik az igét, nem evangélizálhatnak (nyilvánosan). Legfeljebb nőket taníthatnak, az idősebbek a fiatalabbakat (de néhol ezt is csak férfi vezető felügyelete mellett).

4. A férfi a család papjaként képviseli a nőt Isten és a gyülekezet előtt is – a nő önmaga erre nem alkalmas vagy nem méltó. Semmilyen döntésében és megnyilvánulásában nem kerülheti meg a férfit, mint a család papját és vezetőjét, akinek áment kell mondania a nő kérésére.

5. A nőt a szolgálatában „be kell fedeznie” egy férfinak – különben alkalmatlanná és hiteltelenné válik a szolgálata. Hogy mit jelent a befedezés, ez változó, a

lényeg a férfi által való hitelesítése minden nemű női szolgálatnak.

6. Az erős vezetői képességgel és ambíciókkal rendelkező nők komoly fenyegetést jelentenek az egyháza (és a férfiakra). Az ilyen nők veszélyesek, akiknek „viszsa kell nyesni a szárnyaikat”, mielőtt rossz példát mutatnak a többi nőnek is a gyülekezetben.

7. A nők bűnösek és kísérhetőbbek, mint a férfiak, (itt mindig az Éva-sztori a hivatkozási alap), és a Sátán számára alkalmasabb eszközök az egyház rombolására, mint a férfiak.

8. Nők nem lehetnek teljesek és áldottak férj és gyerekek nélkül. Mind az egyedülmaradás, mind a gyermektelenség átok. A nő számára a beteljesedést csak a férj és a gyerekek adhatják meg, addig „nem teljes”.

9. A keresztyén nőknek otthon a helyük! Neveljék a gyereket és lássák el a családjukat! Ha lehet, ne dolgozzanak (legfeljebb akkor, ha szükség van a keresetükre), de semmiképp ne vállaljanak magasabb, vezetői beosztást. Illetlen, hogy sikeresebbek legyenek, nagyobb pozícióban vagy több fizetésért dolgozzanak, mint férjük, akit ezáltal megszegényítenének.

10. A nőknek minden helyzetben engedelmeskedni kell a férjüknek / a gyülekezetben a férfi vezetőknek. A kötelező engedelmeség érvényes a gyülekezeti dolgokra éppúgy, mint a családi döntésekre vagy például a férfiak szexuális kielégítésére.

Majd mindegyik állítással valamilyen formában magam is találkoztam mai, magyar, evangéliumi gyülekezetekben az

elmúlt tíz évben. Láttam megtört asszonyokat, és bibliai tanításokkal visszaélő férjeket is. Szomorú és szégyenletes, hogy Isten Igéjét férfiak arra használják, hogy betörjék, megregulázzák, kordában tartásuk, engedelmesre kényszerítsék azokat, akiket állítólag szeretnek. De mindig felmerül bennem a kérdés, hogy valójában milyen is ez a szeretet? És a legfurcsább, amivel olyan sokszor találkoztam, hogy a szó szerint megalázott és elnyomott nő még így is szereti a férjét, és abba kapaszkodik, hogy ez így van rendjén – mert akkor nem kell szembesülnie azzal, hogy a férje voltaképpen mit is tesz vele.

Azt hiszem, szükségünk van arra, hogy végre lerántuk a leplet az elhallgatott, tabuként kezelt témákról az egyházban, amiről nem illik beszélni – bár a legtöbbször sejtjük, látjuk, hogy létezik. Ebben segíthet J. Lee Grady könyve.

Szűcs Sándor

Forrás: www.mindennapi.hu/www.apcsel29.hu

PRO és KONTRA

A tavaly novemberi Mannában jelent meg Grész Gábor írása a menekültválsággal kapcsolatban. A következőkben egy másik nézőpontot is bemutatunk, mintegy kontraként. Talán érdemes a két írást egymás mellé téve gondolkoznunk a témáról. Az alábbi cikkhez azért hozzátesszük, hogy az igei útmutatást egyértelműen az Ószövetségből veszi, ami egy másik, szintén fontos kérdést vet fel keresztyén körökben: mi vonatkozik ránk, ma élő keresztyénekre a zsidó népnek adott rendszabályokból? Jó olvasást, jó gondolkodást!

Irgalom és önvédelem

Európa és a menekültek

A menekültek, bevándorlók megfelelő biztosítékok melletti befogadása (a „gazdasági bevándorlóké” is) a zsidó-keresztyén kultúra alapértékeihez tartozik. Ám ugyancsak bibliai alapon nyugszik a befogadó közösség eredeti kulturális és vallási integritásának védelme.

A menekültek, bevándorlók befogadása körül éles viták zajlanak az év eleje óta Európában és Magyarországon is. A magyar miniszterelnök megjegyzései, valamint az Európa elleni iszlamista terrortámadás aktualitást adott a kérdésnek, de a magyarországi és európai közbeszédben régóta vita tárgya mindez, és egyre többen sürgetik az egyházak – keresztyén etikai alapokon álló – állásfoglalását az ügyben; miközben a vitakozó felek mindkét oldalon bibliai idézetekkel igyekeznek alátámasztani álláspontjukat az európai, illetve magyar társadalmak zsidó-keresztyén alapjaira hivatkozva.

A keresztyén erkölcs alapján a problémát árnyaltan és többoldalúan kell megközelíteni. A Biblia a mózesi Törvény alapján álló teokratikus zsidó államban részletesen szabályozta ezt a kérdést – máshol a Szentírás alig vagy egyáltalán nem beszél róla. Teológiailag nézve a mózesi Törvény (Tóra) államigazgatási jellegű parancsai soha nem voltak, és nem is lesznek soha kötelezőek a nem zsidó nemzetek számára, a mögöttük álló erkölcsi felfogás azonban – szabadon alkalmazva – iránymutató minden népnek.

A Tóra és a „jövevények”

A Tóra ezt a kérdést szintén két oldalról közelíti meg: egyfelől a „jövevények” (bevándorlók) iránti szolidaritást és segítőkészséget írja elő, másfelől viszont védelmezi a befogadó kultúrát a bevándorlók kulturális és vallási befolyásától.

Az első szempont ilyen jellegű parancsokban nyilvánul meg: „Hogyha jövevény tartózkodik nálad, a ti földetekben, ne nyomorgassátok őt. Olyan legyen néktek a jövevény, aki nálatok tartózkodik, mintha közületek való bennszülött volna, és szeressed azt, mint magadat, mert jövevények voltatok Egyiptom földén. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.” (3Móz 19:33–34)

Figyelemre méltó, hogy a Jézus által a Tóra 613 parancsa közül a második legfontosabbnak ítélt és minden emberek közötti viszonyra nézve legalapvetőbb erkölcsi útmutatás, a „*Szeresd embertársadat, mint önmagadat*” parancsának parafrázisa olvasható ebben, ahol az „embertárs” szó helyén itt a „jövevény” szó áll. A zsidóság figyelmét arra is felhívja itt a Törvény, hogy szolidaritásuk, együttérzésük saját történelmi tapasztalatukon nyugodjék, s ezt máshol még jobban kifejti:

„A jövevényt ne nyomorgasd; hiszen ti ismeritek a jövevény életét, mivelhogy jövevények voltatok Egyiptom földén.” (2Móz 23:9)

Izrael népe Egyiptomban „gazdasági menekültnek”

volt tekinthető: a Kánaán földjét sújtó hétéves szárazság és éhínség elől költöztek a bővizű Nílus-deltába, hogy ott vészeljék át a „gazdasági válság” éveit, de végül négyszázharminc évig maradtak ott, jelentősen megszaporodva közben.

A Tóra a későbbiekben tovább szabályozza a teokratikus zsidó államban a bevándorlók iránti támogatási kötelezettséget. A bevándorlók jogi és anyagi védelmét az árvákkal, az özvegyekkel, a lévitákkal mindig együtt kezelve a korabeli szociális háló működésének részeseivé tette.

„Ha a te atyádfia elszegényedik, és keze erőtlenné lesz melletted, segítsd meg őt, akár jövevény, akár zselér, hogy megélhessen melletted.” (3Móz 25:35–36);

„A harmadik esztendő végén vidd ki annak az esztendő termésének minden tizedét, és rakd le a te kapuidba. És eljön a lévita (akinek nincsen része és öröksége teveled) és a jövevény, árva és özvegy, akik a te kapuidon belül vannak, és esznek és megelégesznek, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened a te kezeden min-

den munkájában, amelyet végzesz.” (5Móz 14:28–29; 5Móz 26:12);

„És örvendezz a te ünnepeden, te és a te fiad, a te leányod, szolgálád és szolgálóleányod, a lévita, a jövevény, az árva és az özvegy, akik belül vannak a te kapuidon.” (5Móz 16:14);

„És örvendezz az Úrnak, a te Istenednek színe előtt, te és a te fiad, és leányod, szolgálád, szolgálóleányod, és a lévita, aki a te kapuidon belül van, és a jövevény, az árva és az özvegy, akik te közötted vannak, azon a helyen, amelyet kiválasztott az Úr, a te Istened, hogy oda helyezze az Ő nevét. És emlékezzél meg róla, hogy te is szolga voltál Egyiptomban; és tartsd meg és teljesítsd e rendelkezéseket.” (5Móz 16:11–12)

A befogadó kultúra védelme

Ugyanakkor a Tóra a leghatározottabban megvédi a befogadó kultúrát és jogrendet a bevándorlók által importált kulturális és jogi befolyástól azáltal, hogy a befogadott menekültet vagy jövevényt kötelezi a befogadó ország törvényeinek betartására és kultúrájának, vallásának tiszteletére, mi több, részleges gyakorlására. A kovásztalan kenyerek speciálisan zsidó ünnepére vonatkozóan például ezt írja:

„Hét napon át ne találtassék kovász a ti házaitekben; mert valaki kovászt eszik, az a lélek kiirtatik Izráel gyülekezetéből, akár jövevény, akár az ország szülöttje legyen.” (2Móz 12:19) A peszach ünnepére nézve így rendelkezik a Törvény: „És ha jövevény tartózkodik nálad, és páskhát akarna készíteni az Úrnak:

metéltessék körül minden férfija, és úgy foghat annak készítéséhez, és legyen olyan, mint az országnak szülötte. Egy körülméletlen se egyék abból. Egy törvénye legyen az ott születettnek és a jövevénynek, aki közöttük tartózkodik.” (2Móz 12:48–49)

A szombatra vonatkozó rendelkezés így szól: „Hat napon át végezd dolgaiddat, a hetedik napon pedig nyugodjál, hogy nyugodjék a te ökröd és szamarad, és megpihenjen a te szolgálód fia és a jövevény.” (2Móz 23:12).

Az engesztelés napját illetően pedig így rendelkezik a Törvény: „Örökkévaló rendtartás legyen ez nálatok: a hetedik hónapban, a hónapnak tizedikén sanyargassátok meg magatokat, és semmi munkát ne végezzetek, se a bennszülött, se a közöttetek tartózkodó jövevény.” (3Móz 16:29)

A helyi étkezési tilalmak közül is kötelezővé tesz egyet a bevándorlókra nézve: „Azért mondtam Izráel fiainak: Egy lélek se egyék vért közületek; a köztetek tartózkodó jövevény se egye meg a vért.” (3Móz 17:12)

A befogadó ország kulturális integritását védő, a jövevények részleges asszimilációját kikényszerítő idézeteket még bőven találhatnánk, de most legyen elég ennyi. Az általános jogi alapelv tehát, amit a Tóra többször is nyomatékosít, így hangzik:

„Egy törvény legyen nálatok: a jövevény olyan legyen, mint a bennszülött, mert én vagyok az Úr, a ti Istenedek.” (3Móz 24:22)

„Egy rendtartástok legyen néktek, mind a jövevénynek, mind a föld lakosának.” (4Móz 9:14)

„Óh közösség! néktek és a köztetek lakozó jövevénynek egy rendtartástok legyen; örökkévaló törvény legyen a ti nemzetségeiteknel, hogy az Úr előtt olyan legyen a jövevény, mint ti. Egy törvényetek legyen, és egy szabályotok néktek és a jövevénynek, amely közöttetek lakik.” (4Móz 15:15–16)

Azok tehát, akik a mai közéleti vitában a bibliai szolidaritás elvét hangoztatva amellet érvelnek, hogy a bevándorlók befogadása emberiességi okokból nem korlátozható, vegyék figyelembe, hogy a bibliai elv emellet a befogadó közösség eredeti kulturális és vallási integritását is ugyanilyen súllyal védelmezi. Azoknak

pedig, akik az európai kultúra zsidó-keresztény alapjainak védelmében a bevándorlás erős vagy teljes korlátozását hirdetik, tudatosítaniuk kell, hogy a zsidó-keresztény kultúra alapértékeihez tartozik a menekültek, bevándorlók megfelelő feltételek és biztosítékok melletti befogadása („gazdasági menekültek” esetében is).

Ha most ezeket az alapelveket a modern Európa és Magyarország jelenlegi problémájára alkalmazzuk, szem előtt kell tartanunk, hogy a bevándorlók jelentős része muszlim országokból érkezik, és ennek a vallásnak egyik alapvető sajátossága, hogy az emberi alapjogokat, amelyek a nyugati civilizáció fundamentumát képezik, egyáltalán nem ismeri el. Az iszlám lényegileg tagadja a – zsidó-keresztény gyökerű kultúrából fakadó – szabadság és a szabad akarat létezését (vagyis minden szabadságjogot), valamint a vallás (egyház) és az állam elválasztásának elvét. Egyik legfőbb törekvése és követelménye, hogy a muszlim közösség a sarija (iszlám vallásjog) állami eszközökkel történő érvényesítése alatt éljen, és ennek megvalósítása érdekében a fegyveres harcot is igenli. Ez összeegyeztethetetlen a nyugati civilizáció alapeszméivel.

Ezen a problémán az sem változtat lényegileg, hogy a menekültek többsége éppen a hazájában megélt muszlim kultúra és vallási elnyomás, valamint az ezáltal létrehozott gazdasági nehézségek elől menekül ide, ugya-

nis a tapasztalat azt mutatja, hogy a második generációban e bevándorlók gyermekei nagy számban visszaradikalizálódnak, és harcos iszlamistákká válnak. Ennek oka, hogy a befogadó kultúrához való asszimilációjuk nem megy végbe megfelelő módon: a bevándorlók a nyugati nagyvárosokban elkülönült tömbökben élnek, belső világukban muszlim szigeteket hoznak létre a nyugati társadalmon belül. Így, miközben a bibliai elv befogadásra és szolidaritásra vonatkozó oldala megvalósul a Nyugat részéről, a másik oldala, mely a helyi civilizáció védelmét követeli meg, megghiúsul; és ráadásul az így befogadott kultúra alapjaiban támadja meg – egyre gyakrabban fegyveres eszközökkel is – a befogadót.

E helyzet kezelése jelenleg Európában – mi több, az Egyesült Államokban – sem megoldott, és ha valóban a zsidó-keresztény alapokon akarjuk kezelni, akkor az erre vonatkozó szabályozásnak a bevándorlók iránti szolidaritás mellett az eddiginél sokkal hatékonyabb szűrőrendszerrel érvényesítenie kell a nyugati kultúra teljes körű védelmét is. Ennek részletes kidolgozása a törvényalkotók feladata. Esetleg élhetünk azzal a javaslatokkal, hogy a szigorú titkosszolgálati átvilágítás és előzetes információgyűjtés mellett olyan nyilatkozatot kellene aláírni a bevándorlókkal a visszatoloncolás terhe mellett, amely a nyugati civilizáció alapértékeinek kompromisszumoktól mentes megkövetelését tartalmazza (a szabadságjogokra, az állam és a vallás elválasztására stb. vonatkozóan), és amelyet egy radikális iszlámot valló személy biztosan nem hajlandó aláírni, lemondva ezzel bevándorláshoz való jogáról is. Garanciát kell kérni ebben még a nyugati kultúra alapértékeinek verbális tagadásával szemben is, megelőzve ezzel például a mecsetekben prédikáló radikális imámok tevékenységét, akiknek óriási szerepük van a második-harmadik generációs fiatalok visszaiszlamizálásában. Persze ez még mindig nem biztosítaná a már itt született, radikalizálódó nemzedékek tagjaival szembeni védelmet, de további jogi szabályozással, ennek következetes és szigorú betartásával és az ezen alapuló folyamatos ellenőrzéssel ez a veszély is jelentősen csökkenthető lenne. E szabályozás ellen persze szót emelhetnek a formális liberalizmus képviselői éppen a szabadságjogok (vallási, lelkiismereti, gondolat- és szólás-szabadság elvei) alapján, de be kell látniuk, hogy ezen alapjogok érvényesülése nem fordulhat éppen ezen alapjogok létezésére ellen, így e paradox helyzetre nincsen más reális megoldás.

Bevándorlók egy erkölcsi válságtól szenvedő Európában

Végezetül meg kell említenünk azt a közismert tényt is, hogy az európai nemzetek az elvi okok mellett gazdasági megfontolások alapján is ösztönözték mindaddig a bevándorlást, tudniillik az európai családok – már amennyiben még léteznek – annyira alacsony gyermeklétszámokat vállalnak csak, hogy ez a társadalmak gyors elöregedéséhez és így súlyos nyugdíjválsághoz vezet a közeljövőben, s ezért Európa a bevándorló

munkavállalók tömegeitől várta az idősorba lépő európaiak eltartását. Ez a gondolkodásmód többszörösen is visszaütött, mert a tendencia a muszlim – és más keleti – háttérű bevándorlók nagy gyermeklétszámú családjai révén a népesség etnikai összetételének teljes átfordulásához fog vezetni a következő nemzedékekben, így Európa végül Eurábiává változhat. Természetesen nem az etnikai arányok megváltozása, pláne nem a bevándorlók (és leszármazottaik) etnikai hovatartozása a probléma, hanem az, hogy ha a nyugati civilizáció alapértékeihez történő asszimiláció nem megy végbe a várt – rövid – idő alatt, az kulturális, vallási és civilizációs értelemben is a nyugati kultúra megsemmisüléséhez vezethet, legalábbis Európában.

Visszaütött ez a politika más szempontból is, ugyanis az európaiak alapvetően a kétkezi munkát szánják a bevándorlóknak, hogy ők maguk a társadalom felsőbb, kényelmesebb rétegeiben üldögélhessenek, csak hogy ez a helyzet a bevándorlók körében súlyos elégedetlenséget, csalódást, kisebbségi érzést és ennek révén az asszimilációval való még tudatosabb szembehelyezkedést, a második-harmadik generáció visszaiszlamizálódását ösztönzi.

Ezért a jelenség nem választható el az európai társadalmak általános erkölcsi és kulturális válságától sem. Az őseurópaiak alacsony gyermekvállalási hajlandósága például szoros összefügg a házasság, a család és a szexuális erkölcs válságával is. Érdekes, hogy a meglehetősen hihetetlenül eltúlzott és intenzív propagálása közben a liberális értelmiség nem hivatkozik olyan buzgón az európai zsidó-keresztény alapértékek megőrzésére, mint a bevándorlókkal kapcsolatos szolidaritás kérdésében. Pedig ezek a jelenségek egymással szorosan összefüggenek. Ha tehát Európa, és benne Magyarország valóban szeretné a szolidaritás zsidó-keresztény értékét – mely a muszlim és más keleti társadalmakban korántsem ennyire hangsúlyos – megőrizni, akkor meg kell őriznie a többi bibliai értéket is, például a normális, biológiailag reproductív házasság és család intézményének védelmét, és a nemzet létszámbeli fennmaradásának és növekedésének célját is (amelyhez két embernek legalább három gyermeket kell – saját magának – nemznie és felnevelnie).

„Az Írás fel nem bontható” – mondja Jézus. A bevándorlók befogadásának elvét akkor tarthatjuk fenn, ha a többi bibliai elvet is fenntartjuk. Különböztetve, mint a Tóra előre jelzi is: „*Ha pedig nem hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, hogy megtartsad és teljesítsd minden parancsolatát és rendelését, amelyeket én parancsolok ma néked: „... a jövevény, aki közötted van, feljebb-feljebb emelkedik feletted, te pedig alább-alább szállasz. Ő fog néked kölcsönt adni, és nem te kölcsönzöl neki; ő fej lesz, te pedig fark leszel.”* (5Móz 28:15; 43–44)

Ruff Tibor (A szerző teológus)

Forrás: <http://www.hetek.hu/velemeney>

Boldog születésnapot!

Szeretettel köszöntjük a márciusi-áprilisi születésnaposokat!

Soltész Villő (márc. 9.)

Soltész Illés (márc. 26.)

Egyed-Kiss Márk (ápr. 18.)

Örömhír

Március 20-án, Virágvasárnap gyermekbemutatáson örvendezhetett a gyülekezet testvérisége.

Tomory Miklós és Kiss Ágnes testvéreink elsőszülött kisfiáért, *Tomory Áronért* imádkoztunk együtt Isten és a gyülekezet színe előtt.

Isten áldja meg a kis családot!

Fotó: Kalla Balázs

Az istentiszteleti szolgálatok beosztása: március–június

Március	25.	du.		Nagypéntek – Úrvacsora
	27.	de. du.	Gyöngyösi Jánosné	Húsvét
Április	3.	de. du.	Balázs Enikő	
	10.	de. du.	Ádány Anna	
	17.	de.	Uri Ildikó	
		du.	Bodáné Uri Ibolya	Kamaraerdő
24.	de.	Ádány Sándor	Zenés istentisztelet	
Május	1.	de.		Úrvacsora
		du.	Bibliakör	Anyák napja
	8.	de.	Bodáné Gajdács Rebeka	
	15.	de.	Nagyné Kalán Éva	Pünkösöd
		du.		
	22.	de.	Ádány Sándor	Zenés istentisztelet
du.		Uri Erika	Kamaraerdő	
29.	de.	Balázs Enikő, Bodóné P. Tünde	Énekkari záró	
	du.			
Június	5.	de.		Úrvacsora
	12.	de.	Nagyné Kalán Éva/Bibliakör	Vasárnapi iskolai évzáró
		du.		
	19.	de.	Ádány Sándor	Zenés istentisztelet
du.		Uri Melinda	Kamaraerdő	
26.	de.	Ádány Anna		

SZÜLETÉSNAPOSOK

Szeretettel köszöntjük
márciusban született
testvéreinket!

„Így szól az Úr Izráel házához: Engem keressetek, és éltek!”, (Ám 5,4)

Baranyai Jánosné (márc. 1.) Ádány Anna (márc. 4.) Zsigovics Virág (márc. 9.) Illés Károlyné (márc. 10.) Ádány Balázs (márc. 11.) Galambos Sándorné (márc. 11.) Ádány Rebeka (márc. 12.) Kiss Pál (márc. 13.)	dr. Novák Péterné (márc. 15.) Simonné Pap Viola (márc. 17.) Kristóf Róbert (márc. 18.) Pomázi Lászlóné (márc. 20.) Soltészné Takár Anita (márc. 21.) Simon Ildikó (márc. 25.) Baranyai Zsolt (márc. 29.)	Sokszor kell meglátnunk, hogy nem jó helyen keressük a boldogságunkat. A boldogságot földi célok elérésével mérjük. Az Ige szerinti élet Jézus Krisztusban lett valóság. Emlékezzetek vissza, hogyan találkoztatok az Úrral. Jézus Krisztus elhozta a világságot, bemutatta az Atyát. A golgotai áldozat elérhetővé tette a Mennyet, láthatóvá tette Isten arcát számotokra. Most már nem csak a próféciákon, Ígéreteken keresztül van ismeret bennetek, hanem személyes kapcsolat által is. Mondjátok ki: Uram, nem tudok nélkülöd élni, és ez őszinte megvallás legyen!
--	---	---

Lukács Edit

Szeretettel köszöntjük
áprilisban született testvéreinket!

„Tudjátok meg, hogy az Emberfiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani – ekkor azt mondta a bénának: Kelj fel, vedd az ágadat, és menj haza.,, (Mt 9,6)

Berényi Csaba (ápr. 1.) Bányai Jozefa (ápr. 4.) Boda Péter (ápr. 4.) Uri Ildikó (ápr. 6.) Nagy Lajos (ápr. 8.) Ádány Ferencné (ápr. 10.) Tokaji Istvánné (ápr. 14.)	Ádány Orsolya (ápr. 15.) Simon Erika (ápr. 21.) Kusztor-Jurenka Krisztina (ápr. 25.) Lippai Gábor (ápr. 25.) Zákány Csaba (ápr. 26.) Juhász Béla (ápr. 28.) Sztasák Mihály (ápr. 30.)	A mindent látó szakértő előtt állunk. Jézus nemcsak a hibákat látja bennünk, hanem a hitet is, akármilyen kicsi is az. Előfordul-e, hogy mire imádságotok célba érne, útközben elfogy a hitetek? Az Úr nagyon jól tudja, hogy mi az, amit meg akartok tenni, és mi az, amit nem tudtok megtenni még most. De Ő képessé tesz, és erőt ad az út megtételére. Azt mondja az Úr: Bízatok. Ami nem volt helyes életekben az Örökkévaló előtt, az Jézus vére által eltöröltetett. Az Úr azt akarja, hogy szabadon, gyógyultan menjetek tovább. Emeljétek fel szemeteket Jézusra!
--	--	---

Lukács Edit

Gyülekezeti alkalmak

- Vasárnap:
9,15 óra: imaóra, gyerekeknek bibliakör, tinédzsereknek *Palacsintázó*, törekvők órája
10 óra: Istentisztelet
17 óra: Istentisztelet
 - Csütörtök: 18,30 óra: Bibliaóra
 - Péntek: 18 óra:
Ifjúsági alkalom
- Minden hónap második vasárnapján a délelőtti istentisztelet után *Közösségi Vasárnap*: kávé, tea, sü-

temény és lelkes testvéri beszélgetések.

Minden hónap harmadik vasárnapján a délutáni istentiszteletet a *Kamaraerdei Idősek Otthonában* tartjuk, kivéve május 22.

Húsvéthétfőn nem tartunk istentiszteletet!

Április 30-án, szombaton délelőtt imnapot tart az ifjúság az imaházban, az egész gyülekezet részére. A részleteket később szóban hirdetik a szervezők.

Betegeink

Ádány Béla
Bányai Jozefa
Bódi Lászlóné
Egyed Ferencné
Kovács Józsefné
Pomázi Lászlóné
Simon Lászlóné

„Falaidra, Jeruzsálem, öröket állítottam. Soha ne hallgassanak, se nappal, se éjjel! Ti, akik az Urat emlékeztetitek, ne legyetek némák!” (Ézs 62,6)

Felelős szerkesztő: Ádány Judit * Olvasószerkesztő: Kolozs Nagy János * Korrektor: Kalla Szilvi

Kiadja a Budai Baptista Gyülekezet, 1118 Budapest, Alsóhegy utca 38. www.budaibaptista.hu